

Lóránt István Szülei

Ezen a képen a férjem, Lóránt István szülei láthatók. Sajnos a nevükre nem emlékszem. Annyit tudok, hogy az apósom vezetékneve Lipsitz volt. A férjem szüleinek a Hernád utcában volt fűszerüzletük. Nem éltek meg a második világháború kitörését, már előtte meghaltak. Három fiuk volt, az egyik Bársony István néven híres színész volt, nagyon csinos szép ember volt. A fiumei színházban is játszott. Ő még az 1950-es években halt meg, azt tudom [Bársony István (Budapest, 1882--1956). A Színiakadémia elvégzése után a Király Színház, a Royal Orfeum, majd a Modern Színpad tagja, 1927-ben az Új Színház főrendezője, 1929-ben az Andrássy úti Színház tagja lett. Különböző fővárosi színházakban, kabarékban, orfeumokban lépett fel, végül a Vidám Színpadon. -- A szerk.]. A férjem tiszta apja, ő hasonlít legjobban az édesapjára. Bársony István a mamára hasonlított. A harmadik fiúról nem tudok semmit, korán meghalt. A férjem sofőrtől a főkönyvelőig

minden volt, mert abban a világban nem lehetett egy szakmából megélni. Volt, amikor nem kellett főkönyvelő, s volt, amikor nem kellett sofőr. Németül és franciául is jól beszélt. Pista 18 hónapig börtönben volt a Rákosi rendszer [lásd: Rákosi korszak] alatt, 1953-ban engedték ki [Amikor Nagy Imre első miniszterelnöksége alatt enyhülés kezdődött; lásd: Nagy Imre. -- A szerk.]. Az ÁEK revizoraként dolgozott egy gyárban [Állami Ellenőrzési Központ -- 1948 és 1955 között Budapesten működő központi szervezet, amelyet az állami politika rangjára emelt bizalmatlanság szült. Az ÁEK munkatársai könyvvitelben jártas revizorok voltak, akik kiküldetésben ellenőrizték az ország összes állami vállalatát. Ebben az időszakban a vállalatoknak nem volt belső ellenőrzésük, azaz saját revizoruk. -- A szerk.], és amikor kint volt ellenőrzésen, följelentették a férjemet, meg akivel még ott volt, az igazgatót, hogy olyan gépet selejteztek le, ami még jó volt. Rámutattak valakire, és vitték. A férjem volt az egyik ilyen ember, és rögtön elvitték. A rajkosokkal [lásd: Rajk-per] együtt ült a Markó utcában, és elmesélte nekem, hogy egy parányi kis szobába voltak bezsúfolva tizenegyen, és ő volt a szobaparancsnok. A vécé is ott volt, takarítani, tetvézni kellett. Nagyon beteg ember volt, legalább száz cigarettát szívott egy nap még a börtönben is, teljesen tönkrement. Budapesten kőfejtőként dolgoztatták, aztán Kazincbarcikára került, ahol már bérelszámoló volt, és ezért jobb dolga volt. A Markóban kilenc hónapig azt se kérdezték, hogy miért van ott. Nem szerelemből házasodtam. A férjem úgy kérte meg a kezemet, hogy azt mondta nekem, te Lili, olyan jó gyerek vagy -- ugye 1944 óta ismert, akkor szomszédok voltunk --, olyan jó gyerek vagy, s olyan jó vagy az anyádhoz, biztos hozzám is jó leszel. Gyere hozzám feleségül. Ez nem egy leánykérés, de azt hiszem, egyikünk se bánta meg.